

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *L.S.*

Cím: _____

Forrás: _____

Könyvtári számadás

ÉLET ÉS IRODALOM

1962. (Idő) okt. 20. köt. v. füz.)

(Hely)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

027

Hely

Idő

"1962"

Személy

Helyszám

Tízezer ankét, tízezer kiállítás — számok és sorok sorakoznak a közművelődési könyvtárak egy éves munkájáról kiadott jelentésben; a száraz adatok szívós és nagyarányú munkáról beszélnek, mely csendes és termékenyítő, mint az országos eső, amelynek eredményei, nehézségei megérdemlik a közfigyelmet, többet is, mint amennyit rendszerint kap.

Ha — mondjuk — egy külföldi íróvendég megkérdezné, hány közkönyvtár működik hazánkban, vajon tudnánk-e válaszolni? Nos, a tanácsok és szakszervezetek könyvtárainak száma 9276. Együttesen

**1586000 olvasót, 11553000
könyvet és 32 millió kölcsönzést**

tartanak nyilván. Dicséretesen nagy számok, mégsem lehetünk elégedettek velük. Az olvasók tábora ugyanis gyorsabban növekszik (tavaly 17,5 százalékkal), mint a könyvállomány (13,7 százalékkal). Ma ott tartunk, hogy minden ezer lakosra 1158. egy-egy olvasóra pedig 7,3 kötet jut. Ez még

messze van a közelebbi célul kitűzött 2200-as, illetve 8—10 kötetnyi számtól, s amellett a könyvtárak fejlődése vidékenként nagy különbségeket mutat. Pest megyében például csak 630 kötet jut ezer lélekre (Csongrádban és Vasban 1433!) — mi lehet az oka, hogy éppen itt a főváros közelében ilyen rosszul állnak? A községi könyvtárak közepes kötetszáma elmarad az 1200-as országos átlagtól, csupán 663, s mivel ez átlag, a valóságban sok helyt ennél kevesebb, s mint a jelentés mondja, a falusi kölcsönzőhelyek egy része 300—350 könyvvel, alig érdemli meg a könyvtár nevet. A könyvek forgalma is egyenlenségről árulkodik: a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban 38,4 kötetet kölcsönzött évente egy-egy olvasó, a járási könyvtárakban 38-at, a szakszervezeti (üzemi) könyvtárakban csak 16-ot, a szerény falusi statisztika szerint a munkásolvasók aránya 30 százalék, a

parasztoké sokkal kisebb, s a legutóbbi évben még csökkent is.

Van tehát tennivaló még, nem is kevés. Mindenesetre jó, hogy a könyvtárak irányító szervei fölmérték a helyzetet, s ószintén a nyilvánosság elé tárták.

Leginkább arra volnánk kíváncsiak: mit olvasnak a könyvtárlátogatók. Erről nem tettek közzé adatokat, de például *A Veszprém Megyei Könyvtár Évkönyvében* azt találjuk, hogy a kölcsönzött könyvek 2,7 százaléka politikai, 11,7 ismeretterjesztő, 62,3 szépirodalmi mű, a többi gyermek- és ifjúsági könyv. (1960. évi adat.) Maga a jelentés megjegyzi, hogy

**a mai magyar irodalom iránt
növekvő érdeklődés mutatkozik,**

kicsiny a műszaki és mezőgazdasági szakmunkák kölcsönzési aránya, továbbá, hogy a legkeresettebb könyvek közt sok

az alacsony színvonalú olvasmány.

Hajdanában, amikor az írók a nemzet mindenesei voltak, rajta tartották szemüket a könyvtárügyön, sőt, nemegyszer meg is nyitották az erszényüket is. A reformkori sajtóban nem ritkán olvashattunk arról, hogy írók könyvadmánnyal gyarapították valamelyik olvasókör készletét. Vörösmarty például a pesti egyetemisták önképzőkörének, a berlini magyar diákok könyvtárának és a moldvai magyaroknak ajándékozott könyveket. A könyvtárfejlesztés ma állami feladat, tételei meghaladják az évi 30 milliót, romantikus buzgalmakra nincs szükség. De arra igenis van, hogy az utazó író ellátogason a könyvtárakba, tanácsaival segítse a munkát, a sajtó pedig koronként napirendre tűzze a könyvtárak helyzetét, hozzászóljon, jól költik-e a millió forintokat. Végül pedig az sem közömbös az olvasókedvet illetően, hogy milyen könyveket írunk.

L. S.